

TĚŠÍ MNE, ŽE SE FIKTIVNÍ FIRMY DOŽILY DVACETI LET

Docent Miloslav Rotport, zakladatel Centra fiktivních firem na VŠE v Praze, vyprávěl o počátcích fungování centra i samotných fiktivních firem a naznačil možnosti jejich dalšího rozvoje.

Vraťme se v čase o dvacet let zpátky, kdy jste stál u zrodu Centra fiktivních firem (CEFIF) při VŠE. Co se vám líbilo na myšlence vedení fiktivních firem na středních školách?

Že je to předmět, který studenty připraví na praxi a je zároveň i zajímavý. Není to tak nudné, jako když vyučující zadá studentům úkol a oni se pokoušejí vžít do něčí role. Ve fiktivních firmách v té roli skutečně jsou.

Jak se dařilo zakládání fiktivních firem na školách prosadit?

Vůbec nic jsme neprosazovali. Žádné škole jsme neřekli, založte fiktivní firmu. Naopak jsme museli některé školy brzdit, aby firem nezakládaly tolik, jinak je nezvládnou vést. Bylo to spontánní, hlásilo se tolik škol, že jsme je ani nestihali registrovat. Necelý rok po svém vzniku vyrazila fiktivní firma Krystal z Československé obchodní akademie na

Když se na nás obrátila škola, která na trhu nemohla sehnat jistý druh zboží, zjistili jsme, že v jiných centrálech existuje centrální dodavatel, a tak jsme ho také založili.

Vedení centra a komunikace se školami musely být náročné s ohledem na tehdejší techniku...

Při menším počtu firem to bylo jednodušší. V té době jsme na katedru poříдили několik prvních počítačů s kapacitou pevného disku 40 MB a ještě neexistovaly e-maily. Zpočátku jsme neměli ani vlastní formulář na živnostenský list, poradili jsme si tak, že jsme na kopii živnostenského listu manžela jedné kolegyně zabíli údaje a napsali jiné. Prvních pět nebo šest živnostenských listů jsme předali v této podobě, pak jsme teprve sehnali čistý formulář tiskopisu a text jsme tam doplňovali.

Mysleli jsme, že se sponzorství rozšíří jako šance se zviditelnit za velmi nízké peníze, ale příliš se to neujalo. Obecně se ale fiktivní firmy zavedly velmi dobře. Jsem moc rád, že se ta myšlenka letos dožila dvaceti let a pořád jsou možnosti dalšího rozvoje.

Jaké například?

První oblastí, která není příliš využitá, je rekvalifikace nezaměstnaných. Tímto způsobem vznikaly fiktivní firmy v Německu v oblasti Essenu, kde byla po zrušení těžkého průmyslu velká nezaměstnanost. Lidé se potřebovali zaškolit, aby mohli podnikat ve službách, naučili se vést účetnictví apod. U nás je problém v tom, že rekvalifikace na základní kancelářské dovednosti nejsou zapotřebí, protože značnou část nezaměstnaných tvoří ekonomové.

V rekvalifikačních kurzech ekonomického

Doc. Ing. Miloslav Rotport, CSc., zakladatel CEFIF v ČR

Veletrh studentských firem v Praze (2000)

veletrh fiktivních firem do Norimberku. Takové tempo jsme nečekali. Studenty to bavilo, spoustu věcí dělali i ve svém volném čase.

Jaké úkoly plnil CEFIF ve svých začátcích?

Činnosti se vykonávaly v podstatě ve stejném rozsahu jako dnes s tím, že jsme neměli banku – tu si založili na jedné střední škole – a také u nás ještě nefungovala zdravotní pojišťovna a správa sociálního zabezpečení. Jednotlivé agendy CEFIFu jsme zřizovali za pochodu, jakmile jsme se dozvěděli, co školy potřebují.

Hledali jste inspiraci u zahraničních center?

Soukromě nás vyškoloilo Rakousko, teprve později, když už jsme měli větší množství firem, jsme začali komunikovat s centrálou v Essenu. Co se týče oblasti podnikání, některé školy se inspirovaly tím, co vyráběla sponzorská firma. Například Krystal měl zpočátku reálného sponzora ve firmě, která prodávala sklo. Některé skutečné pivovary zase sponzorovaly pivovary fiktivní. Když si pak někdo fiktivně objednal pár soudků piva, na veletrhu mu načepovali i reálné.

zaměření se vzdělávají lidé, kteří mají všeobecné znalosti a potřebují si například doplnit něco konkrétního z účetnictví, což formou klasického kurzu zvládnou pravděpodobně rychleji než přes fiktivní firmu. Lidé, kteří chtějí pracovat v řemeslných profesích nebo v gastronomii, zase potřebují praktické dovednosti, které se tímto způsobem dají těžko trénovat. Cílová skupina je u nás tedy užší.

Jakým způsobem by se výuka realizovala?

Nejjednodušší je využít vybavení fiktivní firmy ve škole a výuku vést v rámci vzdělávání dospělých. Musely by se ovšem pečlivě vybrat aktivity, kterým by se účastníci věnovali.

Zatímco v našich fiktivních firmách máme

na všech pozicích včetně ředitelů studenty, uchazeči o zaměstnání si musí procvičit činnosti, které budou opravdu dělat.

Kde vidíte další možnosti rozvoje fiktivních firem?

2

Druhou možností je prohloubení praktické přípravy na středních školách, ale i tady narážíme na problémy. Na některých školách hodinovou dotaci fiktivních firem naopak snížili, aby mohli žáky připravit na státní maturitu z cizích jazyků.

Mgr. Petr Slanař přinesl myšlenku fiktivních firem do Čech

Na jiných školách výuku z tohoto důvodu zčásti přesunuli do třetího ročníku. Zde se ale ukazuje, že studenti ještě nejsou připraveni, protože řadu věcí v teoretických předmětech neprobírali. Z ekonomiky podrobně znají zahraniční obchod, ale neučili se například o mzdách. Úkolem fiktivní firmy přitom není poskytovat nové teoretické učivo, měla by procvičovat učivo, které znají.

Jiné podmínky pro výuku cvičných firem jsou v Rakousku, kde jsou obchodní akademie pětileté a studenti mají už v prvním a druhém ročníku více teoretických ekonomických předmětů vztažených k praxi.

Co byste fiktivním firmám popřál do dalších let?

Aby školy měly více finančních možností a mohly podpořit účast firmy na zahraničním veletrhu. Do zahraničí začaly jezdit spíše soukromé školy, protože mohou použít peníze vybrané na školném, zatímco státní dotace nejsou určeny na výdaje tohoto druhu. Před lety jsme měli představu, že by se vytvořil „fond státní reprezentace“, z něhož by se například deseti nejlepším cvičným firmám přispělo na výjezd do zahraničí, a zbytek by dopláceli sponzoři. To se bohužel nerealizovalo, ministerstvo tehdy přestalo vyplácet CEFIFu příspěvky, a tak jsme s návrhem ani nepřišli.

Jaká je vaše osobní zkušenost se žáky působícími ve fiktivní firmě? Jsou samostatnější a sebevědomější?

Na Československé obchodní akademii, kde jsem se byl podívat u maturity, se do fiktivní firmy zapojila polovina třídy a rozdíl v sebejistotě vystupování studentů byl podstatný. Bylo to také tím, že v Praze byla ze začátku tahle firma dlouho jediná a ostatní školy do ní chodily na exkurzi. Studenti neustále někomu cizímu vysvětlovali, co je fiktivní firma. Přítomnost předsedy maturitní komise už je pak nevyvedla z míry na rozdíl od studentů, kteří zatím poznali jen své učitele.

Alena Nová

POHLED DO HISTORIE FIKTIVNÍCH

Centrum fiktivních firem (CEFIF) letos slaví 20 let od svého založení. V současné době jsou fiktivní firmy součástí kurikula více než 100 středních škol převážně ekonomického zaměření a každý rok jimi projde 3 500 žáků. Pojďme se nyní podívat, jak vše začalo a co se v průběhu let stalo zajímavého.

Původ fiktivních firem můžeme vysledovat již v 17. století. V roce 1660 pan Lerice (občan Danzigu neboli Gdaňsku) popsal transakce vymyšlené obchodníkem Peterem Winstem, který je publikoval ve své knize „Zakázky a továrna“. K nalezení jsou i další knihy, například Karl F. Barth napsal v roce 1776 následující: „Učitel je nechá vybrat druh akce a obchodní lokalitu...; každý z nich obdrží fiktivní kapitál, zboží nebo cenné papíry...“.

nebylo daleko ke konkrétním činům, a tak v září 1992 vzniklo prvních 6 firem. Původně jsme předpokládali, že se české fiktivní firmy budou registrovat v Centru fiktivních firem v Bratislavě a také se tam asi 3 fiktivní firmy zaregistrovaly. V této době však již všechno naznačovalo, že se Československo rozdělí na dva samostatné státy a registrace českých firem v Bratislavě by do budoucna mohla činit potíže. Proto 16. listopadu 1992 vzniklo Centrum fiktivních firem na VŠE.

FIKTIVNÍ FIRMY V ČR

- Centrum fiktivních firem (CEFIF) zahájilo svoji činnost 16. listopadu 1992 na VŠE v Praze, v roce 2002 se stalo součástí NÚOV (dnes NÚV)
- fiktivní firma simuluje činnost reálného podnikatelského subjektu, žáci si sami vybírají předmět podnikání, volí vedení firmy, registrují se na fiktivních úřadech, vedou účetnictví, tvoří propagační materiály, obchodují s dalšími fiktivními firmami
- CEFIF zastává funkci živnostenského a finančního úřadu, obchodního rejstříku, zdravotní pojišťovny, správy sociálního zabezpečení a dalších institucí, pravidelně sponzoruje mezinárodní veletrh studentských firem v Praze
- od roku 2003 je CEFIF přidruženým členem EUROPEN – PEN INTERNATIONAL, organizace sdružující centra fiktivních firem ze 42 zemí světa
- první fiktivní firmu „Krystal“ založili žáci pražské Československé akademie obchodní v roce 1993
- za 20 let existence CEFIF si práci ve fiktivní firmě vyzkoušelo více než 50 tisíc středoškoláků

Moderní dějiny fiktivních firem se začínají odvíjet také v Německu, a to v polovině 70. let 20. století, kdy vznikaly pro potřebu praktické rekvalifikace nezaměstnaných. První centrála byla v Heidelbergu, později vznikla centrála v Essenu. V roce 1975 bylo v Německu zaregistrováno 120 fiktivních firem a jejich počet se postupně zvyšoval. Zároveň se tato forma rekvalifikace rozšířila i do dalších zemí Evropy.

Inspirace ve Vídni

Na počátky fiktivních firem nechme zavzpomínat „otce zakladatele“, doc. Ing. Miloslava Rotporta, CSc., spoluautora publikace „Historie fiktivních firem v ČR“: „Do České republiky myšlenka fiktivních firem pronikla v první polovině roku 1992. Poprvé jsme se s touto formou praktické přípravy studentů středních škol seznámili díky kolegům z katedry pedagogiky na Ekonomické univerzitě v Bratislavě. Ti nás pozvali na seminář, kde jsme se setkali s panem Mgr. Peterem Slanařem, ředitelem obchodní akademie ve Vídni, a dojednali jsme s ním i možnost uspořádání obdobného semináře pro učitele SOŠ v Praze. Seminář se podařilo uspořádat za necelý měsíc v prostorách tehdejšího VÚOŠ na Karlově náměstí. Již na semináři se vyučující z některých škol dohodli na návštěvě vídeňské obchodní akademie, aby v praxi poznali fungování fiktivní firmy. Na základě těchto podnětů se několik škol rozhodlo tuto zajímavou a účinnou formu praxe zavést.“ Docent Miloslav Rotport dále uvádí: „Od prvního rozhodnutí

V roce 1994 se do rozvoje fiktivních firem zapojilo i MŠMT. V celém tomto počátečním období nám výraznou pomoc poskytovalo i nadále Rakousko, které kromě stáže pracovníků CEFIF prezentovalo fiktivní firmy na MŠMT a také vyškolilo 20 vyučujících.“ Od roku 1995 podepisovala VŠE s MŠMT smlouvu o financování CEFIF, což umožnilo práci v CEFIF zprofesionalizovat. Finanční podpora ze strany ministerstva se postupně zvyšovala, ale počátkem roku 2000 byla bohužel přerušena. MŠMT ČR v lednu 2000 odmítlo podepsat smlouvu na další rok a CEFIF stál před problémem, jak zajistit svůj provoz. Bylo nutné zavést poplatky škol za registraci jejich fiktivních firem

První česká fiktivní firma „Krystal“ na veletrhu studentských firem v Praze (2003)

FIREM V ČESKÉ REPUBLICE

v CEFIF a tyto poplatky jsou ve stejné výši vybírány doposud.

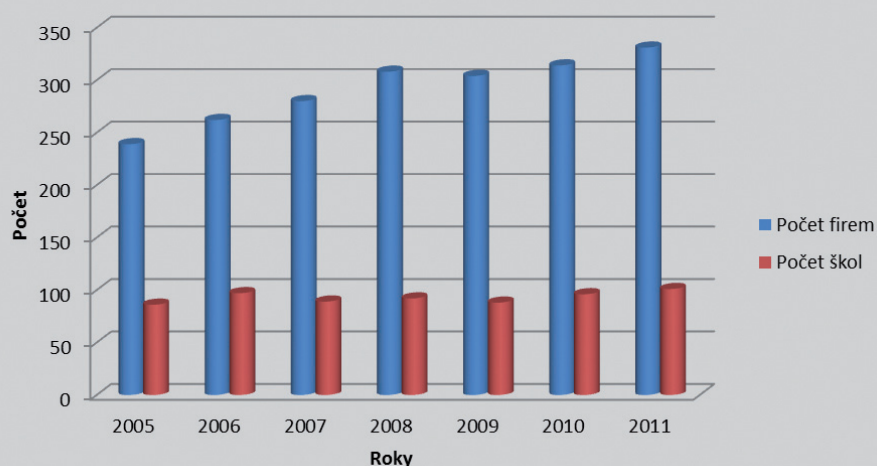
Nechme opět promluvit doc. Rotporta: „To, že se CEFIFu podařilo překonat kritický rok 2000, bylo výsledkem ocenění jeho práce školami, které nenechaly myšlenku fiktivních firem zaniknout a finančně jeho fungování podpořily. Nakonec se nám podařilo o důležitosti CEFIFu přesvědčit i MŠMT ČR, které již v roce 2001 poskytlo opět příspěvek na jeho fungování, i když ve výrazně

přesvědčit MŠMT, aby CEFIF hradilo členství v mezinárodní síti fiktivních firem EUROPEAN – PEN INTERNATIONAL.

Podpora fiktivních firem

Protože jsme si byli vědomi, že školy platí za své firmy příspěvky, byť spíše symbolické, rozhodli jsme se část peněžních prostředků do sítě vracet. Zavedli jsme slevy školám, které pořádají veletrhy, začali přispívat i na mezinárodní veletrh pořádaný fiktivní firmou

Vývoj počtu členských škol a fiktivních firem v letech 2005 až 2011

menším rozsahu než v roce 1999 a letech předcházejících.

Zároveň se začalo uvažovat i o jiném způsobu organizace CEFIF, kterým se stalo přesunutí CEFIF na NÚOV“. Zavedení členských příspěvků mělo jeden pozitivní dopad. Ze sítě byly vyškrtнутy firmy a školy, které dlouhodobě nepracovaly, ale oficiálně nikdy nevystoupily. Proces „očisty“ trval zhruba do konce roku 2004, od kterého se počet firem a škol v síti začal postupně zvětšovat.

V únoru 2002 začal CEFIF působit v NÚOV pod vedením Ing. Lukáše Huly. Díky přesunu Centra fiktivních firem do NÚOV se podařilo

Antre, s. r. o., z OA Heroldovy Sady, Praha 10. Pro podporu účasti našich firem na zahraničních veletrzích jsme nejprve vyhlásili soutěž o nejlepší esej na téma fiktivní firmy. Vítěz získal příspěvek 20 tisíc korun na vycestování na veletrh v Bratislavě (2003). Následně se pak tato cena stala součástí mezinárodního veletrhu a získávala ji nejlepší česká fiktivní firma. Od roku 2007 organizujeme pravidelné soutěže pro fiktivní firmy, ve kterých rozdělujeme ceny v hodnotě 27 tisíc korun ročně. Pro potřeby veletrhů také každým rokem nakupujeme věcné ceny do soutěží v ceně 40 až 80 tisíc korun.

V roce 2010 jsme se přidali na Metodický portál rvp.cz, publikovali na něm 10 digitálních učebních materiálů a založili digifolio. V roce 2011 jsme zaplatili vývoj nového bankovního software a dali jej k dispozici všem fiktivním bankám v ČR. V roce 2012 spatřila světlo světa již třetí verze webových stránek. Pro učitele pořádáme každým rokem několik školení, v letech 2005 a 2010 jsme uspořádali školení s výkonnou prezidentkou EUROPEAN – PEN INTERNATIONAL Suzanou Temkov.

Výuku ve fiktivních firmách zpočátku vedly především obchodní akademie, postupem času však o tento předmět začaly mít zájem i jiné střední odborné školy. Koncem roku 2011 bylo v síti více než 50 % ostatních typů škol.

Popřejme tedy oslavenci, ať se mu daří a vzkvétá i v dalších letech.

Lukáš Hula

FIKTIVNÍ FIRMA 50+

Vysoká škola finanční a správní (VŠFS) v roce 2011 podala dva projekty ESF na výzvu MPSV, zaměřené na podporu zaměstnanosti znevýhodněných skupin obyvatelstva, k nimž patří matky na rodičovské dovolené a lidé starší 50 let, kteří jsou nezaměstnaní nebo jim nezaměstnanost hrozí.

Projekt pro cílovou skupinu padesátiletých s názvem „Fiktivní firmy pro 50+“ byl přijat a VŠFS zahájila 1. dubna 2012 jeho realizaci se svými partnery Institutem pro rozvoj evropských regionů, o. p. s., Internationales Hochschulinstitut Zittau a Státním institutem odborného vzdělávání v Bratislavě. Hlavním cílem projektu je zefektivnit další vzdělávání a pomoci tak zvýšit zaměstnanost osob starších padesáti let, resp. otevřít cestu k jejich samostatnému podnikání. Konkrétně se jedná o zavedení tzv. fiktivních firem do prostředí dalšího vzdělávání. Tento krok je významnou inovací vzdělávacích nástrojů slujících zvýšení konkurenceschopnosti obyvatel.

Rekvalifikace jinak

S využitím CEFIF a zkušeností zahraničních partnerů vzniká Metodika fiktivních firem pro další vzdělávání, příručka pro frekventy kurzu a další materiály, které budou k dispozici proškoleným zástupcům cílových institucí (např. Úřad práce ČR).

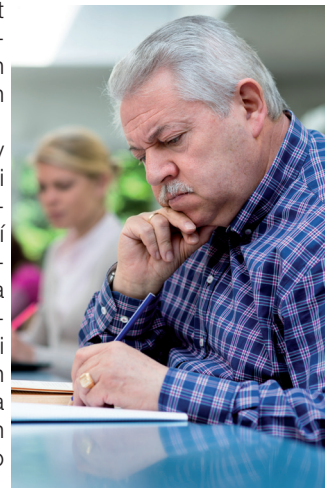
Pro cílovou skupinu 50+ se v Mostě a Pardubicích uskuteční čtyři konkrétní rekvalifikační kurzy fiktivních firem s cílem připravit minimálně 40 fyzických osob na podnikání. Nejúspěšnější fiktivní firmy se budou následně prezentovat na krajských, národních a mezinárodních přehlídkách fiktivních firem.

Všechny fiktivní firmy budou pracovat v síti CEFIF, což jim umožní využívat zkušenosti fiktivních úřadů, připravených materiálů a formulářů, spolupracovat s fiktivními firmami na středních a vyšších odborných školách a účastnit se celostátních akcí, které CEFIF pro fiktivní firmy pořádá.

Pilotní kurzy povedou učitelé středních škol, kteří mají ve výuce předmětu fiktivní firma minimálně několikaletou praxi. Metodiku a supervizi budou účastníkům kurzu i jejich lektorům poskytovat zkušení pracovníci CEFIF.

Kurz „Fiktivní firma“ je vhodný jak pro absolventy, kteří těžko shánějí své první zaměstnání, tak pro matky na rodičovské dovolené, matky s malými dětmi, starší občany nebo handicapované osoby. Stejně tak je tento kurz vhodný pro oblasti s vyšší mírou nezaměstnanosti.

Dana Batelková

FIKTIVNÍ FIRMY UČÍ ŽÁKY NĚST ODPOVĚDNOST

Jak žáci pracují ve fiktivních firmách, jsme zjišťovali na Střední průmyslové škole dopravní v Plzni. O své zkušenosti se s námi podělili vyučující ekonomických předmětů Ing. Jana Benešová a Ing. Jaroslav Pertlíček i samotní studenti. Tato forma výuky má ve škole dlouholetou tradici, škola navíc každoročně pořádá regionální veletrh fiktivních firem. Letos v prosinci se konal již 17. ročník.

Sníte už od dětství o letu balonem či vás láká tandemový seskok padákem? Nebo zůstáváte raději při zemi a rádi byste se projeli v obrněném transportéru? Ametyst, firma nabízející nevšední zážitky, vaše přání splní. A k letu balonem vám navíc jako dárek věnuje masáž horkou čokoládou. Nutno dodat, že zatím jen pomyslně. Nabídku totiž připravili žáci čtvrtého ročníku Střední průmyslové školy dopravní v Plzni v rámci předmětu fiktivní firma.

Cesta k samostatnosti

Během školního roku si studenti vyzkouší většinu činností, které jsou pro chod firmy nezbytné. V září podnik nejprve založí, při-

stejně. „Jednají za firmu, rozhodují, určují úkoly. V podstatě veškerá zodpovědnost je na nich,“ popisuje „jednatelka“ Ametystu, studentka Eliška Vopatová.

Dovednosti se hodí i u maturity

Kromě Ametystu škola provozuje další fiktivní firmy, které se zabývají například prodejem klenotů nebo cyklopotřeb, firma X-Rider letos zajišťuje pronájem automobilů formou provozního leasingu. Ačkoli se fiktivní firmy vzhledem k zaměření školy původně věnovaly pouze dopravním službám, časem se oblasti podnikání rozšířily, neboť návazné firmy na trhu fiktivních firem neměly o využívání dopravních služeb zájem.

fiktivní mzdy, přímo působí na výslednou známku žáka. „Vedoucí“ pracovníci tedy svým „podřízeným“ sami navrhnou známku z předmětu. „Je to náročné, protože vzniká dvojitý pohled na spolužáky – kolegiální, kamarádský, který může být v rozporu se vztahem nadřízenosti a podřízenosti,“ přibližuje pedagog.

Podnikání na zkoušku

Systém fiktivních firem má podle Jaroslava Pertlíčka základní vadu, kterou je omezená velikost trhu a s tím spojená nutnost existence univerzálního dodavatele a odběratele. Studenti by přesto měli být při vyhledávání obchodních kontaktů aktivní a nespolehat se jen na centrálu. „Když přijmu tuto myšlenku, činnost ve fiktivní firmě přechází k administrativní práci – vše, co nemohu sehnat, objedná u univerzálního dodavatele a naopak,“ vysvětluje Pertlíček. Střední průmyslová škola dopravní v Plzni obchoduje hlavně na veletržích, kde získává kontakty. „Snažíme se komunikovat, obchodovat, ale nevychází to vždy tak, jak bychom si představovali,“ konstatuje Jana Benešová. Příčina je podle ní v nízké hodinové dotaci předmětu (dvě hodiny týdně), kdy se během výuky mnoho věcí nestihne dořešit. Obchody vážnou také v případech, když hodina v týdnu vyjde na prázdniny, čímž se ztrácí kontinuita v činnosti a vše déle trvá. Stává se pak, že firmy na zaslanou objednávku buď neodpovědí, nebo reagují za delší dobu. „Samozřejmě je tomu obdobně i z naší strany, a tak se obchodů ve školním roce příliš mnoho neuskuteční,“ dodává Jana Benešová.

Další problém spojený s vedením fiktivních firem vidí škola v oblasti financí. Velkou zátěží pro ni představuje například tisk propagačních materiálů, kterými se fiktivní firmy prezentují na veletržích. Studenti na výuce fiktivních firem oceňují hlavně to, že si mohou zkusit práci, která je ve skutečných firmách běžná, a komunikovat s ostatními firmami. „Celý systém fiktivních firem chápou jako možnost vyzkoušet si podnikání bez příliš velkých rizik,“ uzavírá Jaroslav Pertlíček.

Alena Nová

Studenti SPŠ dopravní v Plzni, specializace letecká doprava, letos vedou fiktivní zážitkovou firmu

padně změní ustanovující smlouvy, a pak zajišťují jeho fungování. Oblast podnikání si každá třída volí podle svého přání. Ametyst se od svého vzniku v roce 2009 zabýval například prodejem kosmetiky nebo hraček, letos přišli studenti oborového zaměření letecká doprava s nápadem provozovat zážitkovou firmu.

Podle Jany Benešové, která výuku fiktivních firem na škole vede, je pro žáky nejsložitější práce v personálním oddělení a vedení účetnictví. Studenti jí dávají za pravdu. „Těžké je hlavně přepočítávání nemocenského,“ říká „vedoucí“ personálního oddělení, studentka Pavlína Strejcová. Personalisté tvoří například pracovní smlouvy, stanovují vnitřní řád firmy, popisují náplň práce zaměstnanců, registrují své pracovníky k odvodu zdravotního a sociálního pojištění a daní, evidují docházku a vypočítávají mzdy. Ačkoli je práce někdy obtížná, vyučující do ní studentům příliš nezasahují a s dotazy je záměrně odkazují na „vedení“ firmy. Jednatelé jsou, jak jinak, z řad jejich spolužáků. „Studenty vedeme k tomu, aby se naučili spolupracovat, nést odpovědnost za svoji činnost. Necháváme jim dost prostoru, aby se osamostatnili,“ vysvětluje Jana Benešová. První „pracovní pozici“ ve firmě si žáci v září sami vybírají, v průběhu roku pak vystřídají různé funkce. Pouze jednatelé zůstávají

Firmy se každý rok představují na několika regionálních veletržích i na mezinárodním veletrhu fiktivních firem v Praze. Prezentační zajišťuje marketingové oddělení, v němž studenti tvoří nabídkový katalog, ceník, vizitky, reklamu a někdy dokonce i webové stránky. Po březnovém veletrhu v Praze, který je pro fiktivní firmy hlavní „cílovou metou“, podnikatelské aktivity utichají a hodiny se věnují hlavně procvičování maturitních témat. Je třeba podotknout, že řadu dovedností získaných ve fiktivní firmě studenti využijí právě u maturity z ekonomických předmětů.

Podle Jany Benešové jsou v aktivitě žáků přirozeně rozdíly. Zatímco někteří vedou firmu velmi dobře, jiné je náročné k činnosti přimět. Předmět je pro žáky čtvrtých ročníků vybraných oborů v rámci ekonomického bloku povinný, a tak ho absolvují i ti, které příliš neoslovuje. „Obdivuji školy, které mají fiktivní firmy jako nepovinný předmět, myslím si, že bychom kapacitu neaplnili,“ zdůvodňuje Jana Benešová.

Aby měla činnost ve fiktivní firmě smysl, je třeba investovat svůj čas i nad rámec výuky, vysvětluje studentům vyučující Jaroslav Pertlíček. Důsledně dbá také na princip autoevaluace. To znamená, že osobní ohodnocení udělované „zaměstnanci“ od „přímo nadřízeného“, které je součástí

NÚV Národní ústav
pro vzdělávání
školské poradenské zařízení a zařízení pro
další vzdělávání pedagogických pracovníků

PŘÍLOHA čtvrtletníku VZDĚLÁVÁNÍ

Ročník 1, ISSN 1805-3394

Číslo 4/2012 vyšlo 15. 12. 2012.

Vydává: NÚV, Veilova 1271/6, 102 00 Praha 10

Tel.: 274 022 111

www.nuv.cz, redakce@nuv.cz

Redakce: Zoja Franklová, Alena Nová, Jan Klufa

Grafika a sazba: Jan Velický